

Motto:

„Když se postíš, potřís svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“

Mt 6,17

ROČNÍK V.
21. února 1999

6

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

Mnozí z nás očekávají blížící se Popeleční středu vždy s nepříjemným mrazením v zádech jako den, který je nutno přetrpět, „aby už ten půst byl z krku“. A přitom tím dnem doba postní teprve začíná.

Je vidět, že ani to, co je považováno za samozřejmé, nemusí být chápáno a prožíváno správně.

Jaká je tedy šance postu?

Předně je v možnosti ukázat si, co všechno nemusíme. Od čeho dokážeme být svobodní, co můžeme klidně dát k dispozici – druhým, Bohu.

Dále máme možnost dokázat si, že ještě nepatříme na smetiště, že něco vydržíme, když na věc přijde.

Ale hlavně si můžeme udělat znovu pořádek v životě, ve vztazích, v hodnotách, a především – ve víře, ve vztahu k Bohu.

Proč je k tomu potřeba odříkání, půst? Protože musí být vidět, že nejsme jako mnoho lidí závislých, kteří do omrzení opakují: „Když budu chtít, pak toho klidně nechám!“ A jak čas letí, stále nic.

Chtějme tedy aspoň něco – třebaš ne hned nejvíc, ale zato už teď.

Váš Petr Vrbacký

Informace

aktuální dění ve farnosti

■ Příprava na první svaté přijímání

Příprava dětí na první svaté přijímání bude zahájena setkáním jejich rodičů (!) ve středu 24.2.1999 v 18.30 hodin v boční kapli u sakristie. Vlastní katecheze potom budou vždy ve středu v 16.00 hodin na faře na Lidické 6. Bližší informace budou sděleny přímo rodičům. Děti je možno přihlásit v sakristii kostela.

■ Pobožnosti křížové cesty

Tak jako vždy v době postní se budeme společně modlit pobožnost křížové cesty vždy ve středu a v pátek v 17 hodin, v neděli pak v 15 hodin.

Středeční křížová cesta bude tradičně určena dětem.

■ Noví akolyté

Na první pátek měsíce března (5. března 1999) při večerní mši svaté budou ustanoveni do služby pro naši farnost noví akolyté – tedy laičtí služebníci Eucharistie, kteří u nás pomáhají především při podávání svatého přijímání.

■ Studium na teologické fakultě

Do konce února je možno podávat na biskupství přihlášky ke studiu na teologické fakultě a ke vstupu do kněžského semináře. Jak víte, vypadá to v naší farnosti tak, že po létech „tučných“ nastávají léta „hubená“. Snad jich nebude sedm – což můžete ovlivnit i vy svými modlitbami za nová kněžská a řeholní povolání!

■ 10. března slavíme posvěcení našeho kostela. Podrobnosti se dočtete v tomto čísle Tomáška v článku *Posvěcení našeho kostela?*

■ Křesťanská třída Mateřské školy

na Loosově ul. č. 11 v Brně na Lesné se těší na nové kamarády. Informace na tel. 52 07 65 v době od 7 do 16 hod. nebo v tentýž čas na udané adrese.

■ SPOCHAB

sdužení pro péči o bezdomovce hledá další ochotné spolupracovníky. Setkání sdužení bývají vždy první středu v měsíci v 19 hodin na faře na Lidické 6. Vítáni jsou studenti i důchodci, potřebný by byl korespondent či korespondentka.

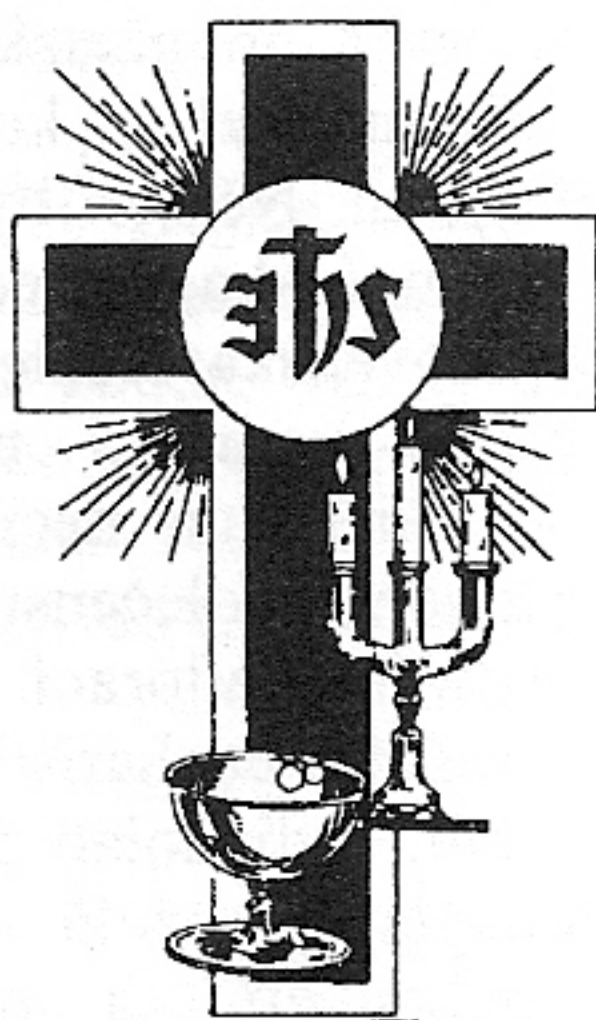
Ekumenická bohoslužba

V pondělí 18. 1. proběhla v našem kostele ekumenická bohoslužba jako zahájení týdne modliteb za jednotu křesťanů.

Kostel byl veskrze naplněn nebo alespoň téměř všechny lavice byly obsazeny. Celá bohoslužba byla, jak již takovéto ekumenické bohoslužby bývají, bohoslužbou slova. Od jiných, které jsem navštívil, se však lišila tím, že po kázání, které měl host – kazatel Církve evangelické, všichni v kostele vytvořili dlouhý zástup a za téměř nekonečného Vojtěchova hraní na varhany se postupně před oltářem každý pokřižoval svěcenou vodou.

Snad tato bohoslužba jako mnoho jiných přispěla k nalezení nebo alespoň hledání společné řeči křesťanů.

– td –

Z farní charity

Sestry a bratři!

Byli jsme pozváni Diecézní charitou Brno na slavnostní otevření Domu léčby bolesti s hospicem sv. Josefa, které se konalo 18. ledna 1999 v Rajhradě u Brna. Program začal slavnostní bohoslužbou v chrámu Božského Srdce Ježíšova při klášteře sester Těšitelek v těsném sousedství Domu léčby. Hlavním celebrantem byl náš biskup Vojtěch Cikrle. Spolu s ním celeburovali ještě brněnský generální vikář O. Jiří Mikulášek, místní duchovní správce a další kněží. Chrám byl zcela zaplněn. Po mši svaté byl v kostele asi hodinový varhanní koncert. Po hodinové přestávce následovalo slavnostní otevření budovy hospicu za přítomnosti televizí a rozhlasů. Před hlavním vchodem za účasti velkého počtu hostů promluvili: O. biskup Vojtěch, dále brněnský primátor, poslanci Jan Kasal a Cyril Svoboda, nastávající ředitel hospicu MUDr. Bystřický, zástupkyně ministerstva zdravotnictví, ředitel Diecézní charity ing. O. Haičman a rajhradský starosta. Ve všech projevech byla vyslovena vděčnost všem, kdo se zasloužili o dokončení tohoto velmi náročného díla, a radost že bude dům sloužit nevyčísitelně nemocným všech věkových kategorií při tišení bolestí fyzických i psychických. Po modlitbě a přestřižení pásky biskup Vojtěch dům vysvětil. Následovala prohlídka všech tří podlaží zcela dokončené a vybavené budovy hospicu.

Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa bude uveden do plného provozu v polovině letošního února. Má kapacitu

50 lůžek pro nemocné a 14 lůžek pro příbuzné pacientů, kteří budou chtít trávit se svými drahými jejich poslední chvíle.

Náklady na výstavbu a moderní vybaven hospicu dosáhly 52 milionů Kč. Dosud není k dispozici samostatná budova kuchyně, která má být dostavěna a vybavena na podzim. K dobrému chodu a službě nemocným bude hospic potřebovat stálou finanční podporu a naše modlitby za Boží ochranu a požehnání.

Tak jako v minulých dvou letech jsme dostali i letos v lednu prostřednictvím děkanství v lázních Jáchymov zásilku nejrůznějších sladkostí poslanou nám paní Lotte Deegovou z německého Schwarzenbachu, které pocházely z dárek zpěváčkům na Tři krále. Za dobroty jsme písemně poděkovali a část z nich jsme předali do Domova sv. Markéty, část těm, kdo se věnují rómským dětem a zbytek jsme poslali do Effety. Sladkosti budou použity jako odměny při organizování různých soutěží.

Kaďourkovi

Komunita Emmanuel

Dostali jsme definitivu

Dekretem Pontifikální rady pro laiky ze dne 8. 12. 1998 obdržela Komunita Emanuel definitivní schválení svých statut. V dekretu se píše, že v průběhu pětiletého zkušebního období prokázala komunita dobrou spolupráci s místní církví a přesvědčila, že má vpravdě živého misionářského ducha. Toto uznání komunitu zavazuje k další horlivé práci pro Boží království.

A.S.

Snoubenci něco pro vás!

„Děkujeme – bylo to nádherné!“
„Děkujeme – byli jste prima, všichni!“
Srdečné a vřelé stisky rukou a pohledy plné vděčnosti: „Škoda že to končí...“ To byla nejčastější slova na závěr víkendu pro snoubence – „Příprava na manželství“, který se konal poslední víkend v lednu 1999.

Tento víkend prožilo 12 párů mladých lidí se 4 manželskými páry z komunity Emmanuel v komunitním domě na Lidické ul. Někteří byli z Brna, jiní až z Hodonínska, Břeclavska a dokonce až ze Slovenska. Někteří se znali, jiní byli trochu zaraženi neznámým prostředím, ale všichni se nechali rychle vtáhnout do jednoho společenství zpěvem chval, vyučováním, adorací, sdílením i společným prožitím eucharistické oběti. Jak nám svědčili, byli dojati upřímností svědectví mladých manželů – jak oni prožívali snoubenectví a první léta manželství, a byli překvapeni tím, že manželství může fungovat dobře i po desítkách let.

Večery jsou o těchto víkendech věnovány besedování a pak ztišení před svatostánkem. Tentokrát ztišení přešlo na krásnou meditativní modlitbu a řada mladých ještě poprosila o modlitbu přímluvnou.

Víkend však nejsou jen přednášky a modlení, ale také dobré jídlo, občerstvení, společná služba v kuchyni či diskuse o všem možném v krátkých přestávkách.

„Co se vám zvlášť líbilo?“ ptávají se sloužící manželé. „Všechno – přednášky, jídlo a také komunitní písně.“ To víte, že organizátoři to rádi slyší. Ale kvůli této pochvale víkendy pro snoubence neděláme. Jsme rádi, když snoubenci zaslechnou, že Pán Bůh je s nimi v jejich rozhodování před svatbou a že se chce s nimi zavázat do jejich manželství. Kéž by na to nikdy nezapomněli. A to patří také do služby komunitní Lásky a Pravdy: modlit se za ty, kterým jsme o víkendu sloužili. Děkujeme ti, Pane, že jsme těmto mladým mohli zvěstovat, že ty jsi Lásky a Pravda, že je miluješ a chceš chránit jejich vzájemnou lásku. A že touto jistotou se mohou dát jeden druhému.

Tento víkend nebyl posledním v letošním roce. Chystáme se, až se shromáždí zase několik párů mladých, že víkend zopakujeme. A tak vy, co spolu chodíte a uvažujete o svatbě, sledujte v květnu a červnu naši nástěnku, abyste nezmeškali termín.

A.S.

Posvěcení našeho kostela?

O stavbě našeho kostela rozhodl moravský markrabě Jan Jindřich Lucemburský – bratr Karla IV., zakládací listinou z 22. března 1350. Chrám měl být pohřebištěm moravských markrabat (knížat). Se stavbou kostela se začalo r. 1353 a již 10. března 1356 bylo posvěceno kněžiště. Kostel byl zasvěcen Zvěstování P. Marie a sv. Tomáši, apoštolu. V r. 1641 byl vážně poškozen vichřicí a pak zvláště v r. 1645 při obléhání Brna Švédy. Po skončení třicetileté války bylo nutno obnovit trojlodí chrámu. Přestavba byla provedena v tehdy novém barokním slohu. V letech 1732 – 1752, kdy byl barokizován také klášter, přistoupili Augustiniáni k přestavbě kněžiště, které si dosud uchovalo gotickou podobu.

Chrám byl znovu posvěcen 16.12.1752. Z nejasných důvodů bylo vypuštěno zasvěcení Zvěstování P. Marie, přestože kostel byl hlavní mariánskou poutní svatyní Moravy, a byl zasvěcen sv. Tomáši.

Na otázku, které z těchto dvou posvěcení bychom měli liturgicky slavit, je jednoznačná odpověď: To původní starší 10. března 1356. Vždyť od tohoto data chrám nebyl ani zbořen ani odsvěcen. K druhému svěcení došlo pouze v souvislosti s barokizací kněžiště.

Nemůžeme se totiž přestat hlásit ke starobylé historii samotné stavby, k jejím zakladatelům – slavným Lucemburkům, bez nichž by nestála ani budova bývalého kláštera augustiniánů při kostele. Nesmíme zapomenout pohnutou historii celého areálu za dramatického obléhání Brna v r. 1645, během kterého úcta k P. Marii Svatotomské sehrála rozhodující roli při obraně města.

Nechceme také zapomenout na přínos augustiniánů, za jejichž správy se kostel stal přední moravskou poutní svatyní a přilehlý klášter významným duchovním a kulturním centrem Moravy.

L.K.

Slovo nemocným

Bud' vůle Tvá!

Každý člověk má určitou představu o svém životě a myslí si, že když se všechno bude vyvíjet podle této představy, bude to vůle Boží, ale zapomíná přitom na skutečnost, že je to vlastně jeho vůle, kterou připisuje Bohu a chce, aby Bůh podle ní jednal. Když se to nestane, bývá nespokojený a nešťastný, protože si myslí, že je od Boha opuštěn. My se musíme naučit vidět Boží vůli ve všem, co v životě

prožíváme, ve všech okolnostech, musíme mít jistotu, že i ti lidé, kteří jsou kolem nás, jsou tam z Boží vůle, a to i tehdy, když jsou vám nesympatičtí, mají jiné názory, než máme my, mají takové projevy, které nás dráždí a nebo zraňují. Když nás tedy potká něco nepříjemného, třeba nemoc nebo ztráta člověka, kterého jsme měli rádi, když jsme neúspěšní a něco se nám nepodaří, když jsou kolem nás lidé, kteří nás nechápou a kterým my nerozumíme, tak právě v tom máme vidět Boží vůli, která to pro nás připravila. Bůh ví, co je pro nás vhodné a prospěšné, i když to my právě nechápeme. Když je situace pro nás těžká, ví Pán Bůh, co nám má dát, abychom ji správně prožili a aby nám neuškodila. Když jsou okolnosti těžší, dostáváme víc pomoci a milostí, abychom na všechno stačili. Musíme se naučit hluboké důvěře v Boží dobrotu a v působení Boží prozřetelnosti v našem životě; to ovlivní pozitivně celý náš další život. Když se budeme dívat na svůj život s odstupem času, pochopíme, že všechno bylo dokonale řízeno, mělo jasný smysl a bylo to proměněno k našemu prospěchu. Tato zkušenost s minulostí může být pro nás zdrojem vyrovnanosti a klidu

v přítomnosti, která je třeba těžká a zatím nepochopitelná. I pohled do minulosti může prohlubovat naši důvěru v Boha a jeho působení v našem životě.

Když s důvěrou v Boha přijmeme jeho Boží vůli i to, co je pro nás těžké, když nebudeme hledat cesty, kterými bychom se vyhnuli každé nepříjemnosti, ale budeme mít jistotu, že Bůh o nás ví a je s námi, prožijeme všechno správně a nic nám neuškodí. Důsledkem našeho sjednocení se s Boží vůlí bude hluboký pokoj v naší duši a trvalá radost, která nás neopustí v žádné situaci. Pokoj a radost v duši jsou pro nás důkazem, že jdeme správnou cestou, která je ve shodě s Boží vůlí a nehledáme naši vůli. Dosáhnout této duchovní vyrovnanosti vyžaduje úsilí z naší strany a také Boží pomoc. Bůh nám každému dá vždy dost pomoci a schopností, vždy nám pošle potřebnou pomoc třeba prostřednictvím lidí nebo okolností. Záleží tedy jenom na naší snaze a úsilí pochopit Boží vůli a sjednotit se s ní.

Když se podíváme kolem sebe opravdu kriticky, nenajdeme ani jednoho člověka, který by o sobě mohl prohlásit, že v jeho životě nebyly a nejsou těžkosti. Každý z nás se s nimi musí vyrovnávat. Nám se obvykle zdá jednodušší a

snesitelnější to, co prožívá náš souseď než to, co prožíváme my. Je to způsobeno tím, že dokonale neznáme všechno, co jeho život provází a je také možné, že umí dobře zakrývat vlastní bolest, zapomínat na ni a myslet hlavně na to, co je prospěšné pro druhého.

Prosme často Boha, aby nám dal poznávat svoji vůli ve všem, co nás potká a co prožíváme, a prosme také o sílu spolupracovat s jeho vůlí a sjednotit se s ní. S jeho pomocí se nám to jistě bude dařit a správně budeme prožívat svůj život. Opravdový pokoj v duši a trvalá radost nás neopustí, i když budou některá období našeho života těžká, protože On bude vždycky s námi.

J. Šik

Co se událo z farní matriky

V měsíci lednu byli pokřtěni:

Adam Vaculík	19.06.1998
Barbora Anna Herůdková	15.12.1998

V měsíci lednu byli oddáni:

Roman Hoško a Zita, roz. Hubáčková	16.01.1999
Ctirad Andráši a Jaroslava, roz. Lepařová	16.01.1999

V měsíci lednu se s námi rozloučili:

Jan Borek	70 let
-----------	--------

Průzkum lucemburské hrobky

očima kostelníka

18. únor roku 1411:

tohoto dne umírá římský král Jošt Lucemburský ve věku 57 let (toto je nejpravděpodobnější číslo, podle jiných pramenů mu mělo být 70, nebo dokonce 90 let).

18. únor roku 1999:

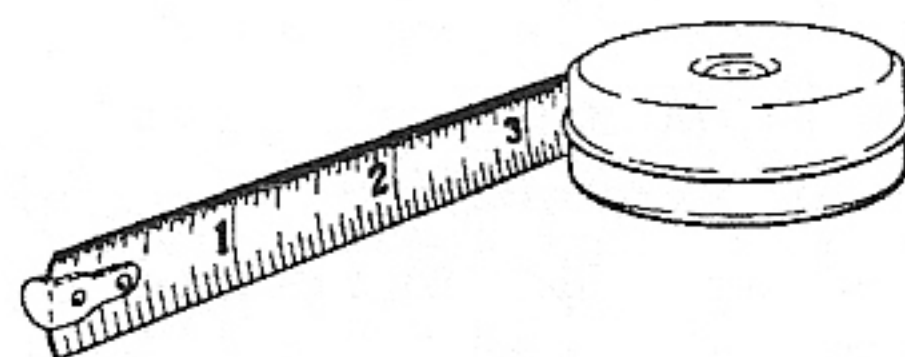
začíná archeologický průzkum lucemburské hrobky před hlavním oltářem. Ovšem skutečný začátek byl dříve. Předcházely přípravné práce – geofyzikální průzkum (zjištění anomálií – hrobky, hroby, změny složení půdy, elektrická vedení, ...), několikrát sondy, kdy se zjišťovalo, jak je silná vrchní deska, jaké je vnitřní uspořádání hrobky, a také mikrobiologický průzkum „ovzduší“, které v hrobce je.

A pak nastal ten den, kdy se viditelně začalo. Při večerní mši sv. jste mohli vpředu vidět černou hromadu – plachtou zakrytou konstrukci, kterou byl následujícího dne kámen vyzdvižen a odvezen na místo, kde jej vidíte. Ve středu dopoledne byla tisková konference a novináři si mohli otevřenou hrobku prohlédnout; s nimi i vy, kteří jste si koupili noviny.

V dalších dnech jsem byl svědkem vlastního archeologického průzkumu. Skupina lidí, která na něm pracuje, je sehraná a o legraci není nouze. Zvláště, když byla v hrobce nalezena guma značky Koh-i-noor – že by Jošt ve volných chvílích vymazával dějiny? Ale vše se vysvětlilo: gumu si půjčili antropologové,

když zakreslovali umístění kostí v hrobce a pak ji zapomněli vrátit – už nebylo co vracet, když guma skončila na dně. Je vidět, že pečlivá práce těch, kteří prosívali sypký obsah hrobky, přináší výsledky.

Po pečlivém vyčištění dna byly nalezeny cihly a tu ihned vyvstala otázka, co se pod nimi skrývá: že by tam byl poklad? A navíc jedna cihla má jinou barvu (způsobenou tím, že byla přepálena)! Pokud si někteří lidé myslí, že se při takovém výzkumu musí najít alespoň kilogram zlata nebo jiného drahého kovu, tak se mýlí. Pod cihlami totiž nebylo nic zajímavého, jen hlína.

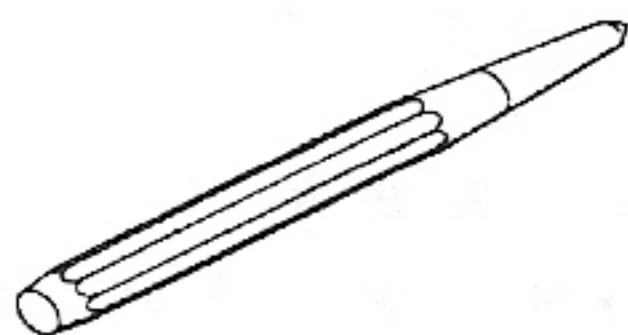
Když byla odkryta prkna, abyste se i vy, věřící, mohli podívat do hrobky, spatřili jste po obou delších stranách díry. Jistě vás napadla otázka, proč tam jsou? Vysvětlení je prosté: archeologové při práci používají sondovací tyč a tou zjistili, že podlaha přesahuje obrysy hrobky. Zajímalo je, jestli po stranách nejsou další hroby (například manželky Jošta). Výsledek byl negativní. Jinou záhadou pro vás byly tyče, které se nacházejí asi v jedné třetině výšky. Jak jsem se dozvěděl, byl to obvyklý druh šlechtických hrobek (podobnou mají v Polsku). Při otevření hrobky roku 1752 (z tohoto roku pochází popis, jak byl Jošt nalezen a opět uložen), protože se dělala podlaha v kostele, byly Joštovy ostatky uloženy na prknech, která ležela na oněch tyčích (původně na nich ležela rakev). Při této příležitosti byla nalezena cedulka, na níž bylo napsáno, že je to on. Nyní ji mají v muzeu.

Velkým snem týmu bylo a je nalézt Joštova otce – Jana Jindřicha, který byl bratrem císaře Karla IV a který založil klášter. Pátrání po něm pokračuje i na dalších místech v kostele (vše je opět zamaskováno, takže jste možná ani nic nepostřehli). Jak dopadlo, zatím (v době vzniku článku) není známo.

Možná by vás i zajímalo, proč to všechno tak dlouho trvá. Všechno, co se dělá, je nutné podrobně zdokumentovat – jak na video, tak na film a také na papír – jen si zkuste nakreslit na milimetrový papír stovku cihel podle skutečné předlohy. Nestačí si vzít rozměry jedné cihly a tu pak stokrát zopakovat, kreslete pěkně cihlu po cihličce a měřte, jak jsou dlouhé, jaké jsou mezi nimi spáry,... a uvidíte, že to nebude trvat jen pět minut. Ale i antropologický výzkum trvá nějakou dobu: je potřeba kosti vyčistit, určit, poskládat, zdokumentovat a provést další výzkum. Například zodpovědět na otázku, proč Jošt umírá tak brzy po jmenování římským králem (roku 1410).

Máme se tedy na co těšit, zvláště, když bude na přelomu tisíciletí výstava Lucemburků (mimoходом, pokud byste hledali, kde je pohřben Joštův bratr – Prokop – pak vězte, že to je v kostele Nejsvětější Trojice v Králově Poli). Při tom všem mně vytanulo na mysli, co z člověka zbude, byť by to byl král – jak říká Písmo: člověk je prach a v prach se navrátí (Gen 3,19). Jediné, co zůstane, je nesmrtelná duše a za její spásu se máme modlit.

—dš—

Výlet na Vranov

7. 12. 1999

Zase sedím doma nad učením. Jedna zkouška za mnou, další mě čeká za pár dní, a tak mi nezbývá nic jiného než se ponořit do svých poznámek a snažit se vštípit do hlavy další informace. Nevím, jestli někdo má rád tohle nekonečně dlouhé období ve škole, každopádně mně už to leze na nervy. Celý leden (a kdyby jen leden) jsem strávil v prostoru mezi kuchyní a svým psacím stolem. „Nedá se s tím něco dělat?“ ptám se sám sebe.

Včera jsem zaslechl něco o tom, že Čolek plánuje na neděli výlet. To by bylo něco! Konečně si vyrazit ven a nadýchat se čerstvého vzdušku! Venku je přece tak krásně, svítí sluníčko a příroda se pomalu probouzí ze zimního spánku. Teď – na přelomu ledna a února – si s odcházejícími mrazy a chřipkou lidé na ulicích začínají zvykat na teplejší počasí. Alespoň já to tak vnímám zpoza okna svého pokoje sedě nad učením. Když nám počasí vydrží, tak by se to v neděli mohlo krásně vydařit.

A je tady neděle, půl druhé odpoledne a zájemci o výletíček se pomalu schází na Moravském náměstí. Kolik se nás sešlo, skutečně nevím, ale pro puntičkáře snad jen dodám, že hodně. Ovšem navzdory původním vidinám

krásného jarního počasí jsme byli všichni vybaveni teplým oblečením, rukavicemi, čepicemi a dokonce se našel i jeden deštník. Proč? Sv. Martin se konečně rozhodl, že vyrazí na výlet podobně jako my. Takže, když jsme vystupovali v Ořešíně na konečné Bus zastávky, kde začínaly naše toulky zasněženou přírodou, byla už všude kolem nás souvislá

deseticentimetrová sněhová pokrývka. Původně jsme zamýšleli jít na Babí lom, ale ukázalo se, že sněhová nadílka je mnohem lákavější než nedaleká rozhledna. Tím směrem se také odvíjelo celé odpoledne (viz obr.). A tedy o sníh za krkem, v uších či o sněžnou slepotu skutečně nebyla nouze. Každý si užil sněhu tolik, kolik chtěl a kdo zrovna neměl chuť, tomu ostatní pomohli ji získat... Skutečně, jen málokdo zůstal suchý. Takoví jsme potom dorazili do Vranova k paulánům, kde byl celý výlet zakončen krátkou modlitbou v místním kostele + drobné občerstvení.

A pak? To už se jen hromada unavených a promáčených lidí vydala na autobus s vidinou rozzlobených rodičů nechápajících radosti mládí.

—ds—

Pro bystré hlavy

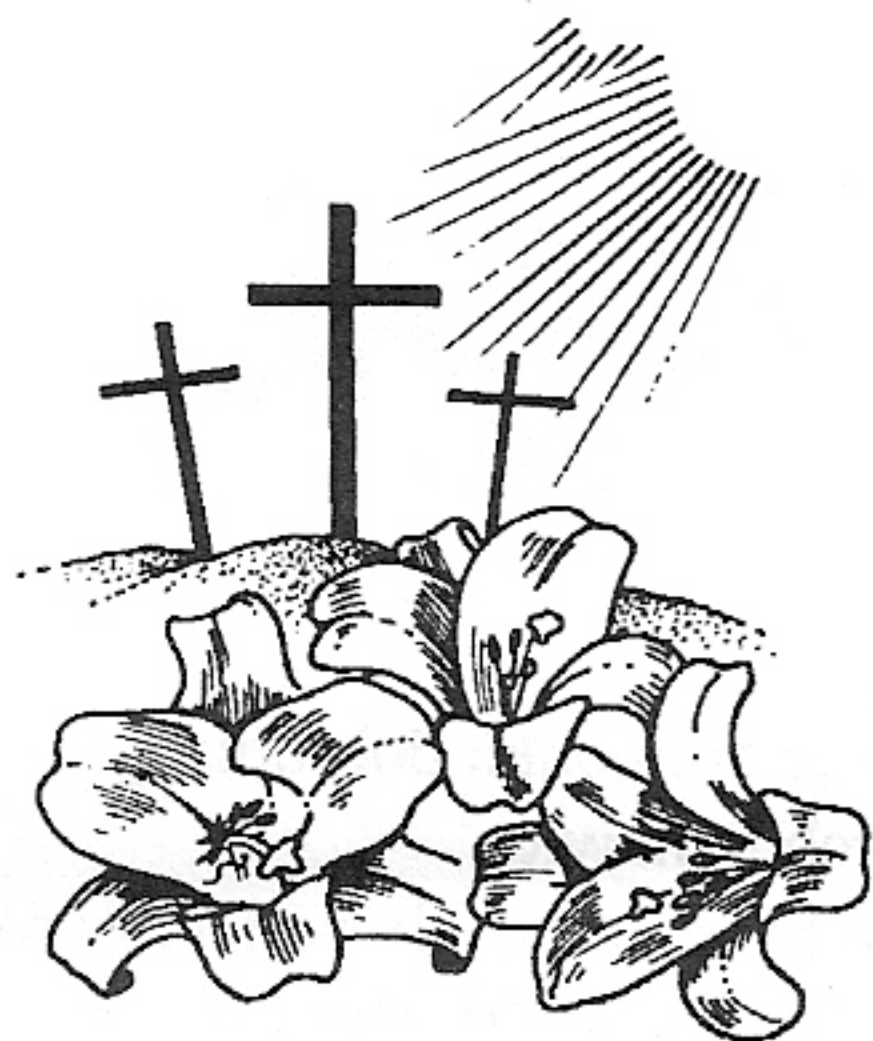
Tak už je to zase tady. Byla Popeleční Středa – přísný půst – ale tím to neskončilo, nýbrž začalo. Omezit sladkosti a televizi, víc se modlit a častěji chodit do kostela – i na křížové cesty – no potěš!

Takto často chápeme postní dobu, a nemyslete si, že jen vy, děti, – i mnozí z nás dospělých. Ale zkusme se na to kouknout jinak: postní doba – doba přípravy na RADOST ze vzkříšení – budu se snažit udělat co nejvíc RADOSTI druhým. Maminku jistě POTĚŠÍ, když bez odmlouvání umyji nádobí a splním ostatní domácí povinnosti. Udělá jí RADOST, když přinesu ze školy jedničku – to proto, že jsem se večer místo televize poctivě šprtal. Kamaráda RADOSTNĚ překvapí, když mu ulomím větší půlku (poloviny jsou vždy stejné – já vím) tyčinky DELI Super. A jsou věci, o kterých bude vědět jen Bůh: bude mít RADOST, když přijmu náhlou změnu plánu, která mě připraví o to, nač jsem se těšil; když přijmu nemoc nebo křivdu. Nemusím při tom skákat radostí 2 metry do vzduchu, ale zkusím to přijmout bez hořkosti, protože křesťan má být:

★★★ ★★ ★★★ ★★★★★
 ★★★ ★ ★★ ★★★★★ ★★
 ★★
 ★★★ ★★★★★ ★★★★★ ★★★★★
 ★★★★★ ★★★★★ ★ ★★
 ★★★★★ ★★
 ★★★★★ ★★★★★ ★★★★★
 ★★★★★ ★ ★★★★★ ★ ★★

Příběh

Monika se dívá na obraz Ježíše na kříži. Jedenácté zastavení – Ježíše přibíjejí na kříž. Odevzdaně ležící postava a ozvěna ran těžkých kladiv. V pološeru kostela přebíhá Monice mráz po zádech. Je to docela příjemný pocit. Směs napětí, strachu i smutku – takový měla nedávno při jednom akčním filmu.

Monice se najednou zatočila hlava, zapotácela se a rychle postoupila dva kroky ke zdi, aby se mohla opřít. Ne, tohle je něco jiného než akční film nebo strašidelný příběh. To, co se tu odehrává, je vykoupení světa – utrpení, které přináší výzvu: Pojd' za mnou! Dvanáctiletá Monika najednou naprosto jasně cítí, že chce na světě udělat kus dobrého, podílet se na spasení světa: Pane, nevím, kam mě jednou pošleš, kde mě budeš potřebovat. Ale chci být připravena. A začnu hned!

—mv—

Ministranti na lyžích

29. 1. - 1. 2. '99

Sraz byl na hlavním nádraží v Brně a poté jsme absolvovali nudnou cestu vlakem, která byla přerušena jen partičkou pokeru a pár zastávkami uprostřed lesa zcela mimo civilizaci. V Karlově Studánce jsme se asi minuli s Danem, a tak jsme hned po večeři šli spát. Příští den jsme se po vzbuzení krátce nasnídali a spěchali na autobus, který nás zavezl na Ovčárnu. Tam jsme se vypravili s velkými plány k vrcholu. Na rozcestí pod Pradědem jsme se rozhodli výpravu kvůli nepříznivým povětrnostním podmínkám podstatně zkrátit na cestu na Švýčárnu, kde jsme si dali teplý čaj. Potom jsme se vydali zpět na Ovčárnu a poté jsme sjeli do Karlovy Studánky. Po mši sv. a večerní partičce „Kamionem po Evropě“ jsme šli spát s tím, že zítra zrealizujeme nesplněné plány.

Ráno jsme zaspali, a tak jsme po snídani okamžitě odjeli na Ovčárnu. Po přesunutí se na Petrovy kameny nás uvítala zima a nárazový vítr, který z nás dělal opravdové sněžné muže a nebo spíše

zasněžené muže. Po hřebeni jsme se přesunuli až k sjezdu na chatu Alfrédku, odkud jsme vyrazili k Malému kotli a následně i k Velkému kotli. Pohled do Velkého kotle byl úžasný, až na ty šílence, kterým bylo líto, že žijí a my dole ještě nejsme pod lavinou. Sjížděli si tu téměř kolmou asi sto metrů vysokou stěnu. Nakonec velmi zdařilého výletu následoval sjezd na Hvězdu.

Na závěr bych chtěl říci, že kdo nejel, velice zaváhal, a co se týče mě, příště zase určitě pojedou.

Mates

Pro nejmenší

Lentilky

Po ulici klikaté
jde děvčátko střapaté.
Kmitá se jak motýlek
v ruce pytlík lentilek.

Dostala je od babičky,
pomohla jí najít klíčky.
Lentilky se na ni smějí,
vždyť jsou přece JENOM její.

Najednou ji napadne:
Má tam jít? – A nebo ne?
V tomhle domku bydlí Radka,
nejmilejší kamarádka.

Rozmyslí se – a zazvoní!
Chvilinku se s Radkou honí,
pak lentilky rozdělí.
To se holky poměly!

Pusu plnou čokolády
mají se ještě víc rády,
ty dvě holky střapaté.
Ne, ne, vy je neznáte!

Někdo je však přece zná,
Někdo velkou radost má.
Bůh, co stvořil noc i den,
od něhož je celá zem,

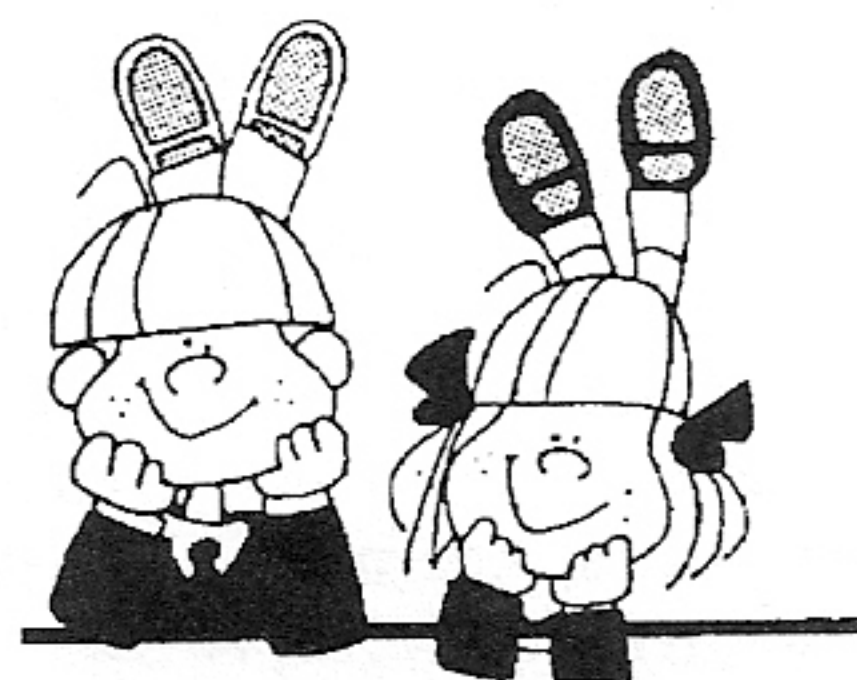
i barevný motýlek,
i pytlíček lentilek!

Spočítej:

1. kolik je bonbónků dohromady
2. kterých je nejvíc
3. kolikrát se od neděle do středy rozdělíš o něco dobrého (můžeš se dělit i s maminkou a s tátou, když nebude nablízku bráška nebo kamarád)

* * * * *

Těšíme se na jarní prázdniny